

DIEVVĀRDI (draudze sēž)

132. dziesma no 1898. gada Vidzemes Dziesmu grāmatas
 teksts: Ernst Stokmans 1634-1712, tulkojis Christoph Fuerecker
 meld.: Jesu Leiden, Pein und Tot (76 76 76 76)

Lūkas 22:1-2, 31-34 Jēzus paredz Pētera nodevību

Un Neraudzētās maizes svētki, ko sauc Pashā, bija tuvu, un augstie priesteri un rakstu mācītāji prātoja, kā Jēzu nonāvēt, jo tie bijās no ļaudīm.

Jēzus teica: Sīmani, Sīmani, redzi, satanam ļoti iegribējis jūs sijāt kā kviešus. Bet Es esmu lūdzis par tevi, lai tava ticība nemitētos. Un, kad tu atgriezīsies, tad stiprini savus brāļus!" Bet tas Viņam sacīja: "Kungs, es esmu gatavs ar Tevi iet cietumā un nāvē." Bet Viņš sacīja: "Es tev saku, Pēteri, gailis šodien vēl nebūs dziedājis, kad tu jau trīsreiz būsi dziedājis, ka tu Mani pazīsti."

Modrejies, tu mana sirds, Izteic Jēzus mokas; Kāda tam bij karsta pirts! Vinš kā tārpiņš lokās. Mūsu labā likās Viņš Krustā tad piekalties; Tāpēc būs tev, cilvēciņ', No tiem grēkiem misties.

Jēzus naktī dārzā nāk, Bēdu puķes plūkdams, Savu grūtu darbu sāk Drebēdams un lūgdams. Sveši grēki Jēzu kož, Tie tam sirdī ēdās. – Un tu drīksti dzīvot drošs Savās grēku bēdās?

Jēzus liek nomodā būt, Lūgties lai nestājās: Gars gan šķietās spēcīgs būt, Bet tās miesas vājas. Lūdzies, lai tev Dievs stāv klāt, Vinš tev tiešam sola Grēku bēdās neatstāt, Mācies Jēzus skolā.

Lūkas 22:39-46 Ellas kalnā

Un izgājis Jēzus gāja pēc Sava ieraduma uz Ellas kalnu, un Viņa mācekļi Viņam gāja līdz. Un, tai vietā nonācis, Viņš tiem sacīja: "Lūdziet Dievu, ka jūs nekrītat kārdināšanā." Un Viņš aizgāja no tiem apmēram akmens metiena attālumā un, ceļos nometies, lūdza Dievu un sacīja: "Tēvs, ja Tu gribi, ņem šo bikeri no Manis, tomēr ne Mans, bet Tavs prāts lai notiek!" Bet eņģelis no debesīm Viņam parādījās un Viņu stiprināja. Bet nāves bailu pārņemts, Viņš Dievu pielūdza jo karsti; bet Viņa sviedri kā asins lāses pilēja uz zemi. Un Viņš, no lūgšanas cēlies, nāca pie Saviem mācekļiem un tos atrada aizmigušus aiz skumjām. Un Viņš tiem sacīja: "Ko jūs gulāt? Celieties un lūdziet Dievu, ka nekrītat kārdināšanā!"

Jēzu spiež smags grēku svars, Bēdas Viņu gremdē; Tomēr nāk viens debess gars, Kas tam bailes remdē. Manā grūtā stundiņā, Kad ar nāvi cīkstos, Nāc, ak Dievs, man palīgā, Ka es neizbīstos.

Asins sviedri Jēzum plūst, Viņa vaigs notvīcis, Viņam sirds grib pušu lūzt, - Redz, kā Viņš nonīcis! Mīļais Jēzu, mazgā man Ar šiem saviem sviedriem, - Pēc dod dzīvot arīdzan Man pie debess biedriem.

Jūdas Jēzu Rabi sauc, Mutes dod ar glaudiem, To, kas viņa Kungs un draugs, Nodod nikniem ļaudīm. Jēzus cieš: ciet tu ar tā, Kad tev cits liek valgu, Ļaun' ar labu atmaksā, - Nevēl ļaunu algu.

Lūkas 22:47-53 Jēzus tiek apcietināts

Lūkas 22:54-62 Pēteris noliedz Jēzu

Un, Viņam vēl runājot, redzi, nāca pulks ļaužu, un viens no tiem divpadsmit, Jūda vārdā, gāja viņu priekšgalā un tuvojās Jēzum, lai Viņu skūpstītu. Bet Jēzus viņam sacīja: "Jūda, vai tu skūpstīdams nodod Cilvēka Dēlu?" Un tie, kas pie Viņa bija, redzēdami, kas notiek, Viņam sacīja: "Kungs, vai mums būs cirst ar zobenu?" Un viens no tiem cirta augstā priesterka kalpam un nocirta tam labo ausi. Bet Jēzus atbildēja un sacīja: "Diezgan! Pietiek." Un Viņš aizskāra viņa ausi un to dziedināja. Un Jēzus sacīja augstajiem priesteriem un Tempļa virsniekiem un vecajiem, kas pret Viņu bija sapulcējušies: "Jūs esat izgājuši kā pret slepkavu ar zobeniem un nūjām! Es esmu bijis ik dienas pie jums Tempļā, un jūs savas rokas Man neesat pielikuši; bet šī ir jūsu stunda un tumsības vara."

Un tie Viņu saņēma un noveda augstā priesterka namā. Bet Pēteris sekoja no tālienes. Un, kad tie uguni bija sakūruši pagalma vidū un kopā sasēdušies, Pēteris apsēdās pie viņiem. Un kāda kalpone, to redzēdama sēžam pie uguns, uzlūkoja viņu un sacīja: "Šis arī bija pie Viņa." Bet tas Viņu aizliedza, sacīdams: "Sieva, es Viņu nepazīstu." Un pēc maza brīža vēl cits, viņu redzēdams, sacīja: "Arī tu esi no viņiem." Bet Pēteris sacīja: "Cilvēk, es neesmu." Un pēc kādas stundas cits to apstiprināja, sacīdams: "Patiesi, arī šis ir bijis pie Viņa, jo tas arī ir galilietis." Bet Pēteris sacīja: "Cilvēk, es nezinu, ko tu runā." Un tūlī, viņam vēl runājot, gailis dziedāja. Un Tas Kungs pagriezās un uzlūkoja Pēteri. Tad Pēteris atcerējās Tā Kunga vārdu, ko Tas viņam bija sacījis: "Pirms gailis šodiendziedās, tu Mani trīsreiz aizliesi." Un, ārā izgājis, Pēteris sāka gauži raudāt.

Jēzus biedri visi līdz Jēzu atstāj vienu, Ir tas drošais Pēter's trīc, Bīstās ļaunu dienu. Cieties tu ar Jēzu Krist', Paliec vien pie Viņa; Tev nebūs ne matam krist, Viņš to licis ziņā.

Pēter's aizliedz Dieva Dēl', Kā tas tam bij sacīts; Bet tam drīz tas bija žēl, Tad viņš acis slacījs. Uzmet acis ar uz man, Kad es grēkos krītu, Dod, Kungs, tad nožēlošan'; Šodien jau, ne rītu.

Lūkas 22:63-65 Kareivji nīrgājas par Jēzu

Lūkas 22:66-71 Jēzus sindrija priekšā

Bet vīri, kas Jēzu apsargāja, apmēdīja un sita Viņu. Un tie aizklāja Viņa seju un sita Viņu vaigā un Viņam vaicāja, sacīdami: "Pravieta, kas Tevi sitis?" Arī daudz citu lamu tie Viņam sacīja zaimodami.

Un, kad gaisma ausa, tad tautas vecaji sapulcējās un augstie priesteri un rakstu mācītāji, un tie veda Viņu augstās tiesas priekšā un sacīja: "Ja Tu esi Kristus, tad saki mums to." Bet Viņš tiem sacīja: "Ja Es jums saku, jūs neticat. Bet, ja Es jautāju, tad jūs Man neatbildat. Bet no šī laika Cilvēka Dēls sēdēs pie visuspēcīgā Dieva labās rokas." Tad visi sacīja: "Tātad Tu esi Dieva Dēls?" Un Viņš tiem sacīja: "Jūs sakāt, ka Es tas esmu." Un tie sacīja: "Kādas liecības mums vēl vajag? Jo mēs paši to esam dzirdējuši no Viņa mutes."

Jēzu, kāpēc bij' Tev nest Tādas kauna saites? Tās Tev liek ap rokām mest Mūsu grēku kaites. Ja tad grib tas sātans mūs Savās virvēs saistīt, Jēzu, Tavām saitēm būs Viņa saites raisīt.

Jēzus cieš, priekš tiesas vests, Nepatiesu liecīb'; Vinš top zaimots, top atmests, Lai mums tiktu priecīb'. Kad mūs nikni ļaudis kremt, To mēs varam paciest; Dievs grib mūs pie Sevis ņemt, Visu ļaunu nogriezt.

Lūkas 23:1-5 Jēzus pie Pilāta

Lūkas 23:6-12 Jēzus pie Heroda

Lūkas 23:13-25 Nāves spriedums Jēzum

Un viss Viņu pulks cēlās un noveda Jēzu pie Pilāta un iesāka Viņu apsūdzēt, sacīdami: "Mēs atrodam, ka šis mūsu tautu mulšina un aizliedz dot ķeizaram nodokļus, sacīdams: Viņš esot Kristus, Ķēniņš." Un Pilāts Viņam jautāja, sacīdams: "Vai Tu esi Jūdu

ķēniņš?" Un Viņš atbildēdams tam sacīja: "Tu to saki." Bet Pilāts sacīja augstajiem priesteriem un ļaudīm: "Es nekādas vainas pie šī cilvēka neatrodu." Un tie viņam uzmācās un sacīja: "Viņš musina tautu, mācīdams pa visu Jūdeju, iesākdams no Galilejas līdz šejieni."

Bet, kad Pilāts to dzirdēja, tad viņš jautāja, vai šis cilvēks esot no Galilejas. Un, izzinājis, ka viņš piederot Hēroda tiesā, tas Viņu nosūtīja pie Hēroda, kas tanīs dienās arī bija Jeruzālemē. Bet, kad Hērods Jēzu redzēja, tas tapa līkšms. Jo tas jau sen gribēja Viņu redzēt, tādēļ ka tas daudz par Viņu bija dzirdējis un cerēja kādu zīmi no Viņa redzēt. Un tas daudz vārdiem Viņu izjautāja. Bet Viņš tam nekā neatbildēja. Un augstie priesteri un rakstu mācītāji stāvēja un Viņu ļoti apsūdzēja. Bet Hērods ar savu pils saimi Viņu nicināja un apmēdīja un, apvilkuši Tam krāšņu tērpu, sūtīja To atpakaļ pie Pilāta. Tai dienā Pilāts un Hērods tapa draugi, jo iepriekš tie savā starpā bija naidā.

Un Pilāts, sasaucis augstos priesterus un virsniekus un ļaudis, tiem sacīja: "Jūs šo cilvēku pie manis esat atveduši, ka Viņš ļaudis musinot, un redziet, es Viņu esmu jūsu priekšā nopratinājis un pie tā cilvēka neesmu atradis nekādas vainas, kādēļ jūs Viņu apsūdzat; un Hērods arī ne; jo tas Viņu pie mums atpakaļ sūtījis, un redzi, Viņš nekā nav darījis, ar ko nāvi būtu pelnījis. Tāpēc es Viņu gribu pārmācīt un atlaist." Un uz svētkiem tam vajadzēja viņiem vienu cietumnieku atlaist. Bet viss pulks brēca un sacīja: "Nost ar šo, - un: atlaid mums Barabu!" Tas kāda dumpja dēļ, kas pilsētā bija noticis, un slepkavības dēļ bija iemests cietumā. Tad Pilāts atkal viņus uzrunāja, gribēdams Jēzu atlaist. Bet tie sauca un sacīja: "Sī Viņu krustā, sī Viņu krustā!" Bet viņš trešo reizi tiem sacīja: "Ko tad šis ļauna darījis? Es pie Viņa nekādas nāves vainas neatrodu; tāpēc es Viņu gribu pārmācīt un atlaist." Bet tie tam uzmācās ar lielu kliegšanu, lūgdami, ka Viņš taptu krustā sist, un viņu kliegšana pārspēja. Tad Pilāts nosprieda izpildīt viņu vēlēšanos. Un viņš tiem atlaida to, kas dumpja un slepkavības dēļ cietumā bija iemests, ko tie bija izlūgušies, bet Jēzu tas nodeva viņu gribai.

Palaists kļūst tas Barabas, Kas bij dzelzīs iekalts, Bet par Jēzu sauc liels, mazs, Lai top krustā piekalts. Caur tiem grēkiem bijām mēs Cietās nāves saitēs; Jēzus mūsu grēkus nes, Dziedē visas kaites.

Asins, asins! Brēc tas pulks, Jēzus mūsu rokā! Viss tas pulks nu Jēzu sūdz, To būs piekārt kokā. Prāts man ar' pēc as'nīm stāv, Bet ne kā tiem ļaudīm, - Jēzus asins der pret nāv', Der pret grēku plūdiem.

Tas, kas jau sen dieniņām Pirmos laikos gaidīts, Top šeit plīks ar pātagām nežēlīgi graizīts. To mans Jēzus arīdzan Cietis labis prātis, Vīna brūces dziedē man Manas grēku vātis.

Lūkas 23:26-43 Krustā sišana

Un, kad Viņu aizveda, tie saņēma no Kirēnas kādu Sīmani, kas nāca no lauka, un uzlika tam krustu, lai tas to Jēzum nestu pakaļ. Bet liels ļaužu un sievu pulks Viņam sekoja, tās Viņu nožēloja un apraudāja. Bet Jēzus pret tām pagriezās un sacīja: "Jūs Jeruzālemes meitas, neraudiet par Mani, bet raudiet pašas par sevi un par saviem bērniem. Jo, redziet, nāks dienas, kad sacīs: svētīgas ir neauglīgās un tās miesas, kas nav bērņus nesušas, un krūtis, kas nav zīdījušas. Tad tie iesāks sacīt uz kalniem: krītiēt uz mums, - un uz pakalniem: aplājiet mūs! Jo, kad to dara pie zaļa koka, kas tad notiks pie nokaltuša?" Bet divi ļaudari arī tapa novesti, ka taptu nomaitāti līdz ar Viņu. Un, kad tie nonāca tai vietā, ko sauc par pieres vietu, tad tie tur sīta krustā Viņu un tos ļaudarus, vienu pa labo un otru pa kreiso roku. Bet Jēzus sacīja: "Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara." Un tie, Viņa drēbes dalīdami, kauliņus par tām meta. Un ļaudis stāvēja skatīdamies. Bet arī virsnieki Viņu izsmēja, sacīdami: "Viņš citiem palīdzējis, lai palīdzas pats Sev, ja šis ir Kristus, Dieva izredzētais." Un arī kareivji Viņu apmēdīja, piegāja un Viņam etiķi atnesa un sacīja: "Ja Tu esi Jūdu ķēniņš, tad palīdzies pats Sev!" Un virs Viņa bija uzraksts: ŠIS IR JŪDU ĶĒNIŅŠ. Un viens no pakārtajiem ļaudariem Viņu zaimoja, sacīdams: "Ja Tu esi Kristus, tad glāb Sevi pašu un mūs!" Bet otrs to norāja un sacīja: "Arī tu nebīsties Dieva, kas esi tai pašā sodā! Un mums gan pareizi notiek: jo mēs dabūjam, ko esam pelnījuši ar saviem darbiem, bet šis nekā ļauna nav darījis." Un viņš sacīja: "Jēzu, piemini mani, kad Tu nāksi Savā valstībā!" Un Jēzus tam sacīja: "Patiesi Es tev saku: šodien tu būsi ar Mani paradīzē."

Jēzus augsti gaisā celts Grib mūs vilkt pie Sevis; Viņa sirds kā tīrais zelts Skaidri spīd priekš tevis. Uzskaties jel, kas tur kar'?' Dieva Dēls, tas šķīstais, Kas ir tevi šķīstu dar', - Cilvēks, Viņu bīsties.

Kājām, rokām kaldināts Vinš pie krusta karās; Kam pēc miera izslāpst prāts, Avots šē atdarās. Pagāns, tas, kam vien tīk smelt, Lai iet droši klātu; Tur var dabūt visai velt' Mier' un labu prātu.

Jēzus Dievu lūdz par tiem, Kas to sit pie krusta, Gādā par noziedzīgiem, lai neviens nezustu. Vinš mums grēc'niekiem izlūdz Žēlastības laiku, Kad tas sātans mūs apsūdz Un Dievs apslēpj vaigu.

Klausies, ko tavš Jēzus dar' Žēlīgs ir pārlieku: Lielam slepkavam Viņš ar Sola debess prieku. Piemin mani, lūdzās viņš, savus grēkus sūdzot. Tā tu, bēdīgs cilvēciņ', Prieku smelsies lūdzot.

Lūkas 23:44-49 Jēzus nāve (draudze pieceļas)

Un tas bija ap sesto stundu. Tad tapa tumšs pār visu zemi līdz devītai stundai. Un saule tapa aptumšota, un priekšgars Templī pārplīsa vidū pušu. Un Jēzus sauca skaņā balsī: "Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās." Un, to sacījis, Viņš nomira. Un virsnieks, redzēdams, kas notika, Dievu teica un sacīja: "Patiesi, šis bijis taisns cilvēks." Un visi ļaudis, kas tur bija klāt un redzēja, kas notika, sita pa krūtīm un griezās atpakaļ. Bet visi Viņa paziņas stāvēja no tālienes un sievas, kas ar Viņu bija nākušas no Galilejas un šās lietas redzēja.

Jēzus visu padarījis, Kas bij jācieš, cietis, Kā tos rakstus piepildījis, - Dieva prāts to spriedis. Tici tiešām, Dieva bērns, Jēzus tādas mokas Cietis, lai tu taptu svēts, Izglābts Dieva rokās.

Jēzus sauc ar skaņu mēl' Pēc izciestām mokām, Savu dvēseli pavēl Viņš iekš Tēva rokām. Lai tā sauc ir mana balss, Lai vēl lūgties varu: Kungs, kad nāk man past'ra gals, Uzņem manu garu.

Tumšs pār visu pasaul' kļūst, Zeme trīc uz šķeļās, Akmens klintis plīst un lūzt, Daudz no kapiem ceļās. Ja mans Jēzus nomiris Tādus darbus strādā, Tad Vinš tiešām debesīs Dzīvs un spēcīgs gādā.

Virsnieks sauc: Šis ir paties' Dieva Dēls, viens taisnais. Ļaudīm sirds sāk baiļoties, Izsamist dažs drošais. Tā būs mums pie zemes krist, Dievu Kungu bīties, Būs pie savām krūtīm sist Un uz labu dzīties.

Lūkas 23:50-56 Jēzus tiek guldīts kapā (draudze sēž)

Un redzi, viens vīrs, Jāzeps vārdā, kas bija runas kungs, labs un taisns vīrs - šis nebija piebiedrojies viņu padomam un rīcībai, no Arimatijas, jūdu pilsētas, kas arī pats gaidīja uz Dieva valstību, - šis aizgāja pie Pilāta un lūdza Jēzus miesas un tās noņēma, ietina smalkā audeklā un ielika kapā, kas bija izcirsts klintī, kur vēl neviens nebija glabāts. Un tā bija sataisāmā diena, un sabats jau sākās. Un sievas, kas ar Viņu bija nākušas no Galilejas, arī gāja līdzi un apskatīja kapu un kā Viņa miesas tapa noliktas. Un, atpakaļ griezušās, tās sataisīja smaržīgās svaidāmās zāles, un sabatu tās pavadīja klusu pēc baustības.

Jēzus savā kapā dus Iegrimis iekš nāves, Guļ līdz trešai dienai kluss, Tad no nāves rāvies. Kad tā nāve mani kaus, Tad es Jēzu zinu, Kas no nāves man izraus, Atdos dzīvību.

Vai man nebūs līksmam būt Atpestītam dārgi, Man, kam bij iekš elles grūt', Sodību ciest bargi? Mana sirds iekš prieka stāv, Nu mēs varam droši Lielīties pret ell' un nāv', Svēti, skaidri, spoži. Nu, mans mīļais Jēzu Krist', Man neviens nebiedē, Tu, kas licies krustā sist, Manas vainas dziedē. Ko man Tev būs pretī dot? Tev es gribu slavēt, Slavēdams šeit nodzīvot, Tur priekš Tevim stāvēt.